

žaduje, aby dárce sám byl takovýmto způsobem poctěn. Prof. Dr. Hermannu-Otavskému pak nezbývalo nic jiného, než aby uznal tuto vůli výboru »Všehrdu« a smířil se s ní.

Stanovy fondu, nyní »fondu Hermanna-Otavského«, byly pak sestaveny v dohodě s dárce, a když jmění fondu bylo jednak dary, jednak přiděly spolku rozmnoženo, vykonává svoji funkci již déle jak 12 let, za kteroužto dobu bylo na léčení tuberkulosity členů »Všehrdu« věnováno celkem Kč 32.996.— Jen prvý rok byly výtěžky jmění rozděleny přímo žadatelům, později bylo v komisi rozhodnuto, že má býti dodržována zásada, aby příslušná částka byla zaslána přímo léčebným ústavům nebo »Studentskému zdravotnímu ústavu«, který jí přímo použije na léčení žadatele, kterého komise určí.

Účel fondu, který byl zakladatelem stanoven, jest dodržován a doufáme, že v mnohém případě pomoc, která byla ze jmění fondu poskytnuta, přišla v pravý čas a vhodně. Zakladatel může mítí uspokojení, že jeho myšlenka, která tak vzácným darem byla realizována, nese svoje ovoce.

Fond Hermanna-Otavského, který se ctí nese jméno svého zakladatele, jest pak příkladem souzvuku universitního profesora se studentstvem, který se projevil ne slovy a sympatiemi, které jsou ovšem také nutny, nýbrž činem, který nemůže zůstat zapomenut.

dnk.

Drobný kvítek do kytice!

70 let J. M. prof. dr. Hermanna-Otavského, 40—45 let neúporné práce pro celek a sebeobětování. Budiž mi dovoleno několik skromných poznámek k tomuto jubileu, jako vzpomínek nahodilých, jež hlavou porůznu táhnou, zamyslí-li se člověk mnohem mladší nad dosavadním tokem plodného života známého muže staršího, blízkého však, a milého.

Prof. Hermann jako učitel — výborný a nezapomenutelný. Vzpomínám na krásné okamžiky na jeho přednáškách. Z jeho výkladu odnášel jsem si vždy pevné uspokojení, a moje touha zvěděti nově věci byla vždy ukojena. Prof. Hermann při každém výkladu dává posluchačstvu kus svého já, vědeckost výkladu spojuje s účelem pedagogickým; opřen o katedru neb sedě za ní, pozoruje laskavýma a usměvavýma očima tváře posluchačů a vida, že vzbudil zájem a účast poutavým a živým výkladem důležitých částí obchodního či směnečného práva, spokojený úsměv přeletí jeho ušlechtilou tvář. S katedry nemluví přísný profesor, mluví starší přítel, studentstvem ctěný, milovaný a oblíbený.

Prof. Hermann jako *examinator* je za zkušebním stolem více, než přítelem — je otcem. Zná psychologii kandidátů.

Ušlechtilost jeho povahy brání mu, aby někomu ublížil, naopak, kde může pomáhat a díky nečeká. Volně se dýchá v jeho přítomnosti. Pomáhá gestikulací, očima mile naznačuje, kam otázkou míří, jen aby rychle a bez obtíží přenesl kandidáta přes všechna úskalí eventuálních nevědomestí. Jeho živost a stálá jarost přechází na žáky.

Jeho vysoký příjemný hlas jasně je slyšitelný z poslucháren do chodeb fakulty a slyší-li tento hlas kandidát právě zkoušený z vedlejší síně zkušební, hned se mu zjasní zrak.

Prof. Hermann rozumí mladým lidem, věnuje se jim a zná jejich bolesti. Nelze při této příležitosti nevzpomenouti jeho stále živého zájmu o S. Čs. P. Všehrd, a o jeho činnost. Má zájem nejen o kulturní otázky mladých právníků, nýbrž i o otázky sociální.

V zájmu o sociální problémy členů spolku svědčí jeho dar 10 000— Kč, který věnoval r. 1922 jako děkan fakulty na založení fondu pro rekreaci plicně chorých kolegů a tím, nechť, vybudoval sobě pomník, proto věčný, že vybudován je na vděku tichém, ukrytém v srdcích, na vděku, který přenáší generace na generaci.

Fond vzrostl během let na částku stotisícovou a desítky kolegů vyslovují s úctou jméno prof. Hermanna — mecenáše.

Na konec přeji slovy prostými, však co nejupřímnějšími J. M. panu prof. dr. Hermannovi-Otavskému, aby se dočkal ještě mnohých let v plné svěžesti a síle životní v prostředí, kterým je ctěn a milován.

Antonín Uxa,
starosta S. Čs. P. Všehrd.

První setkání.

Za zelený stůl usedl obyčejný člověk. V chvějící se duši — a jak bych se nechvěl aspoň neznatelně, vždyť měřím své síly vědecké první státnicí — představoval jsem si nového examinatora s ledovým zrakem, nehybnou tváří a kol rtů s ironickým úsměvem, z něhož lze čísti slůvko: nestačí. Proto kobrtala trochu má první odpověď. Nejistě pohlédnu na svého soudce. Přátelsky mě pozoruje, slovy i posuňky snaží se mne dostatí na správnou cestu s takovou účastí, jako by zachraňoval tonoucího. Volně jsem vydechl, již necítil jsem divného mrazení. Zkoušející přivádí mně k další otázce, zrakem blýskne na mne, zas na souseda, rukama i celým tělem naznačuje nám, kam míří, aby co nejsnáze přenesl nás přes všechna úskalí našich nevědomestí. Jeho život přechází na mne, hledím do jeho neobyčejně jemných očí, a již se to ze mne »sype«, až zarazí mne slovy: Tohle sám nevím, aby mně dodal ještě více odvahy.